

Patmos

Több mint fél évszázad múlt el a keresztény egyház megszervezése óta. Ez idő alatt az evangélium állandó ellenállásba ütközött. Ellenségeinek erőfeszítései sohasem lanyhultak el, végül is sikerült nekik Róma uralkodóját a keresztények ellen hangolni. {AA 568.1}

Ezután borzalmas üldözés következett, amely alatt János apostol állandóan igyekezett a testvéreket erősíteni, és a hitben megalapozni. Tanúbizonyosságait ellenségei sem cáfolhatták meg, ezzel segített hittestvéreinek, hogy a rájuk szakadt nyomorúsággal bátran és állhatatosan szálljanak szembe. Valahányszor a keresztények hite ingadozott a rettenetes megpróbáltatások alatt, Jézusnak ez az idő, kipróbált szolgálója nagy erővel és ékesszólással idézte emlékezetükbe a megfeszített és feltámadott Üdvözítő történetét. Állhatatosan kitarított hitében, ajkairól ismét és ismét felhangzott az örömhír: „Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit szemléltünk és kezeinkkel illettünk, az életnek ígéről... Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek.” (I. Jn. 1-3) {AA 568.2}

János magas kort én meg. Tanúja volt Jeruzsálem pusztulásának; látta a gyönyörű templom romjait. Miután az összes tanítványok közül már csak ő volt életben, akit a legbensőbb kötelek fűztek Jézushoz, üzenete, hogy Jézus a Messiás, a világ Megváltója, igen nagy befolyást gyakorolt. Őszinteségét senki sem vonhatta kétségbe és így tanításai által sokan megtértek hitetlenségükből. {AA 569.1}

Zsidó előkelőségek elkeseredetten gyűlölték Jánost, mert rendíthetetlenül ragaszkodott Krisztushoz. Azt állították, hogy hiábavaló minden erőfeszítésük a keresztények ellen mindaddig, amíg a nép újból és újból hallja János bizonyágtételét. Annak érdekében, hogy Jézus csodatételei és tanításai feledésbe merüljenek, a bátor tanút el kell hallgattatni. {AA 569.2}

Jánost tehát megidézték Rómába, hogy ott hitéért felelősségre vonják. Itt a hatóságok előtt elferdítették az apostol tanításait. Hamis tanúk azzal vádolták, hogy eretnokséget hirdet. Ellenségei azt remélték, hogy Jánost vádjaik alapján halálra ítélik. {AA 569.3}

János olyan világosan és meggyőzően védekezett, olyan egyszerűen és nyíltan, hogy szavai tartós hatást keltettek. Hallgatói csodálkoztak bölcsességén és ékesszólásán. De minél meggyőzőbb volt bizonyágtétele, annál jobban izzott ellenfelei gyűlölete. Domitján császárt dühroham fogta el. Képtelen volt megcáfolni Krisztus hűséges szószólójának bizonyágtételeit; képtelen volt kivonni magát azon hatás alól, amelyet az igazság ismertetése felidézett benne; mindazáltal elhatározta, hogy szavát elnémítja. {AA 569.4}

Jánost forró olajjal telt üstbe dobták, az Úr azonban megőrizte hűséges szolgájának életét, miképpen hajdan megőrizte a három héber ifjú életét az izzó kemencében. Amikor e szavak elhangzottak: Így pusztuljanak mindazok, akik hisznek a názáreti Jézus Krisztusban, abban a csalóban, János kijelentette: Mesterem mindent türelemmel elviselt, amit Sátán és angyalai kieszelhettek, hogy megalázzák és megkínózzák. Odaadta életét, hogy a világot megváltsa. Megtiszteltetés, hogy szenvedhetek érte. Én gyenge, bűnös ember vagyok. Krisztus szent, ártatlan és feddhetetlen volt. Bűnt nem cselekedett, szájában hamisság nem találtatott. {AA 570.1}

E szavak éreztették hatásukat. Jánost azok a férfiak, akik bedobták az üstbe, ki is húzták onnan. {AA 570.2}

Csakhamar azonban ismét súlyos üldöztetés nehezedett az apostolra. A császár parancsára Patmos szigetére száműzték „az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért” (Jel. 1:9). – Ellenfelei úgy képzelték, hogy befolyását megszüntetik, végül is a szenvedések és a nélkülözések végeznek majd vele. {AA 570.3}

Patmos, az Égei-tenger pusztasziget sziklás szigete, amelyet a római kormány a gonosztevők száműzetési helyéül jelölt ki. Isten szolgája számára azonban ez a szomorú hely a menny kapujává vált. A nyilvános élettől, az elmúlt évek lüktető tevékenységétől elzárva, János szoros közösségben élt Istennel, Krisztussal és a menny angyalaival. Tanítást, utasításokat kapott tőlük az egyház számára, az idők végezetéig. Itt tárultak fel előtte azok az események, amelyek a föld történelmének végső napjaiban peregnek le. Istentől nyert látomásait is itt örökítette meg. Ha szavaival többé nem is tehetett bizonyágot róla, akit szeretett, és akinek szolgált, az

üzenetek, amelyeket Isten ezen a kopár, sziklás szigeten adott neki, mint égő fáklyák világítanak; hirdetik az Úr megmásíthatatlan határozatait e föld valamennyi nemzetét és népét illetőleg. {AA 570.4}

Patmos szirtjei és sziklái között érintkezett János Teremtőjével. Áttekintette múltját, megemlékezett az áldásokról, amelyekben részesült, és szíve túláradt mennyei békével. Keresztény életet élt, így hát bátran elmondhatta: „Tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe.” (I. Jn. 3:14) De egészen más volt a császár helyzete, aki őt számúzta. Csak harcmezőkre és vérfürdőkre tekinthetett vissza, elpusztított otthonokra, síró özvegyekre és szerencsétlen árvákra. Ilyen gyümölcsöket érleltek nagyravágyó tervei a világalomért. {AA 571.1}

Elszigetelt otthonában Jánosnak több alkalma volt az elmélkedésre, mint valaha. Tanulmányozta az isteni erő megnyilatkozását a természet könyvében és az ihletett írások tekerersein. Élvezetet nyújtott számára, ha elmélkedhetett a teremtés művén; imádatl borult le az isteni építőmester előtt. Régente gyakran gyönyörködött az erdő borította magaslatok, zöld pázsitos völgyek és termékeny földek szépségein; a természet ezernyi változata a Teremtő bölcsességére és művészetére emlékeztette. Most pedig olyan környezetben élt, amely sokak szemében sivárnak és ridegnek tűnt. De János másként látta. Noha minden, ami körülvette, puszta és kietlen, de a fölötte kéklő égbolt olyan tiszta és szép, mint Jeruzsálem, szeretett városa fölött. A vad szakadékok, a sziklák, az örvénylő mélységek, a mennybolt éjszakai pompája fontos dolgokra tanította. Mindannyi Isten hatalmát és dicsőségét hirdette. {AA 571.2}

Az apostol a szigeten mindenfelé az özönvíz nyomait láthatta, amely egykor elöntötte a földet, mert lakói áthágták Isten törvényét. A sziklatömbök, amelyek a föld felszínére vetődtek, mert vizek törtek fel a mélységből, élénken felidéztek képzeletében Isten félelmes haragjának rettenetes kitörését. „A sok vizek zúgásában”, midőn a mélység a mélységet szólítja (Zsolt. 42:8) – az apostol a Teremtő hangját hallotta. A háborgó szelektől felkorbácsolt tenger az élő Isten felgerjedt haragját szemléltette előtte. A zajgó, tajtékzó, hatalmas hullámok, amelyeket láthatatlan kéz tart fogva medrükben, egy végtelen hatalom fékező, irányító erejéről beszéltek. Ezzel ellentétben, annál világosabban ismerte fel az apostol halandó emberek balgaságát és gyengeségét, akik – noha porból lett férgek – képzelt bölcsességükkel dicsekszenek; lázadnak a világegyetem Uralkodója ellen, mintha csak hozzájuk hasonló lény lenne. A sziklák Krisztusra emlékeztették; erősségének sziklájára, amelynek védelme alá bátran húzódnak. A számúzott apostol lelkéből a sziklás Patmosról Istene utáni mélységes, forró vágy szállt fel, bensőséges imáival fordult hozzá. {AA 572.1}

János élete tanulságos példája, hogyan használ fel Isten idős munkásokat. Midőn Jánost Patmosra számúzták, sokan úgy vélték, hogy szolgálatát már befejezte; öreg, összetört nádszál, letörhet bármely pillanatban. Az Úr azonban még alkalmasnak találta, és továbbra is felhasználta őt. Noha előző tevékenységének színhelyéről számúzták, nem szűnt meg bizonyosságot tenni az igazságról. Még Patmos szigetén is szerzett barátokat, és tértett. Hiszen örömmel hordozott, a feltámadott Megváltót hirdette, aki odafenn a mennyben könyörög népéért mindaddig, amíg újból visszajön, hogy övéit magához vegye. Sőt, éppen amikor János Urának szolgálatában elaggott, több közlést nyert a mennyből, mint egész élete folyamán. {AA 572.2}

Gyöngéd szeretettel kell kezelnünk azokat, akik életüket összekapcsolták Isten művével. Ezek az agg munkások mindvégig hűségesen kitarítottak viharokban és próbákban. Lehetnek gyengeségeik, de még mindig vannak képességeik, amelyek Isten művében értékesíthetők. Noha erejük csökkent, és képtelenek súlyos terhek viselésére, amelyeket immár az ifjabbaknak kell vállalni, becses tanácsaik azonban nélkülözhetetlenek. {AA 573.1}

Talán hibákat is követtek el, de vereségeik árán megtanulták, hogy a tévelygést és veszélyeket kerüljék. Éppen ez teszi számukra lehetővé, hogy bölcs tanácsokat adjanak. A támadások és próbák elszenvedése után az Úr most, ámbár erejük csökkent, nem mellőzi, nem tolja félre őket. Különös kegyelmet és bölcsességet ad nekik. {AA 573.2}

Akik az Úrnak szolgáltak a nehéz kezdet idején, akik szegénységet szenvedtek, de hűségesen kitarítottak akkor, amikor még csak kevesen álltak helyt az igazságért, azokat tisztelni és becsülni kell. Az Úr szándéka, hogy az ifjabb munkások növekedjenek e bölcsességben, érettségben; erősítést nyerjenek e hűséges férfiakkal való érintkezésük által. Vajha felismernék az ifjabb munkások azt a nagy előnyt, hogy ilyen tapasztalt

munkások környezetében dolgozhatnak. Tartsák tiszteletben őket tanácskozásaik alkalmával. {AA 573.3}

Mialatt földi pályájuk befejezéséhez közelednek azok, akik életüket Krisztus szolgálatában töltötték, a Szentlélek készíti őket tapasztalataik felsorolására, amelyeket Isten művével kapcsolatban tettek. Az újonnan megtértek előtt el kell ismételniük Isten csodálatos vezetését, szabadítását és jótéteményeit. Isten szándéka, hogy az öreg, bevált munkások helyükön maradjanak, segítsenek férfiakat és nőket megmenteni, nehogy a gonoszág áradata elsodorja őket. Akarja, hogy mindaddig hordozzák fegyverzetüket, míg Ő jónak látja. {AA 574.1}

János apostolnak az üldözések ideje alatt szerzett tapasztalataiból a hívő csodálatosan erősítő és felemelő tanítást meríthet. Isten nem gátolja meg istentelen emberek cselvetéseit és támadásait; ellenben terveiket azok javára fordítja, akik hűek és állhatatosan kitartanak a küzdelemben. Az evangéliumi munkás gyakran üldözés, heves ellenállás és jogtalan rágalmak között végzi munkáját. Ilyenkor azonban ne feledje, hogy a próbák és szenvedések tüzes kemencéjében szerzett tapasztalatai felérnek minden gyötrellemmel. Isten így vonja magához gyermekeit, hogy felfedje gyengeségeiket, és kinyilatkoztassa saját erejét. Emellett megtanítja őket, hogy egyedül reá támaszkodjanak. Így tanulják meg, hogy a viszontagságokkal szembeszálljanak, hogy bizalmi állásokat tölthessenek be, és teljesíthessék magasztos feladatukat, amelynek érdekében nyerték képességeiket. {AA 574.2}

Isten kiválasztott eszközei minden korszakban gyalázatot és üldözést szenvedtek az igazságért. Józsefet gyalázták és üldözték, mert erkölcsös maradt. Dávidot, Isten kiválasztott szolgáját, mint a vadat, úgy üzték ellenségei. Dánielt oroslánverembe dobták, Isten iránti hűsége miatt. Jób elvesztette földi javait; betegsége még rokonaiban és barátaiban is undort keltett, de hűsége Isten iránt nem ingott meg. Jeremiás sem szűnt meg hirdetni az Istentől nyert igazságot, noha bizonyágtétele annyira felbőszítette a királyt és a hercegeket, hogy a szennygödörbe dobatták. Istvánt megkövezték, mivel a megfeszített Krisztust prédikálta. Pált börtönbe vetették, megvesszőzték, megkövezték, és végül megölték, mert Isten hűséges követe maradt a pogányok között. Jánost is száműzték Patmos szigetére „az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért”. {AA 575.1}

Az emberi állhatatosság e példái igazolják, hogy Isten ígéretei bizonyosak, hogy jelenléte állandó, és kegyelme megtart. Bizonyítják a hit erejét, amely ellenáll a világ hatalmának. A hit munkája, hogy a legsötétebb órákban Istenben nyugodjunk, hogy érezzük, ha bármennyire megkísért és űz is a vihar, a kormányt Atyánk tartja kezében. Csupán hitszemünkkel tudunk fölfelemelkedni a mulandó dolgoknak, hogy az örök valóságok igazi értékét helyesen becsüljük fel. {AA 575.2}

Jézus nem kecsegteti követőit földi dicsőséggel és gazdagsággal. Nem ígér nekik kísértésektől mentes életet. Ellenkezőleg, felszólítja őket, hogy kövessék Őt az önmegtagadás és szegény ösvényén. Ellene, aki a világ megváltásáért jött, egyesült erővel lépett fel a gonosz minden serege. Kegyetlen összeesküvést szőttek gonosz emberek és gonosz angyalok a békefejedelem ellen. {AA 576.1}

Ez a sorsa mindenkinek, aki kegyesen akar élni Krisztus Jézusban. Gyalázat és üldözés vár mindazokra, akikben Krisztus lelkülete él. Az üldözés módja és mikéntje változhat a korszakoknak megfelelően, azonban az indítók – a lelkület, amelyből az üldözés fakad – ma is ugyanaz, mint volt Ábel idejében és minden időben, amikor öldökölték az Úr választottait. {AA 576.2}

Sátán minden korszakban üldözte Isten gyermekeit. Kínozta és megölte őket, de éppen haláluk által váltak győzőkké. Annak erejéről tettek tanúságot, aki hatalmasabb Sátánnál. Noha istentelen emberek kínozhatják és megölhetik a testet, de azt az életet, amely Krisztussal Istenben elrejtőzött, érinteniük sem lehet. Börtönbe vethetnek ugyan férfiakat és nőket, lelküket azonban nem verhetik bilincsekbe. {AA 576.3}

Isten kiválasztottaiban az üldözések és megpróbáltatások alatt Uruk dicsősége – jelleme – nyilvánul meg. Míg a világ gyűlöli és üldözi Krisztus követőit, ők az Úr iskolájában nevelődnek és fejlődnek. A földön a keskeny utat járják; a nyomorúság és szenvedések izzó kemencéjében tisztulnak meg. Követik az Urat, súlyos küzdelmek árán; önmegtagadást gyakorolnak, és keserű csalódásokban osztoznak; megismerik azonban a bűn súlyát és gyötrelmeit, és undorral fordulnak el attól. Mint Krisztus szenvedéseinek részesei, pillantásuk áthatol e föld

borús homályán, látják a menny dicső fényességét, mely feltárul előttük: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” (Rm. 8:18) {AA 576.4}